TWEEDE JAARGANG
Nr 20
16 BLADZIJDEN

KUIFJE

IEDEREN DONDERDAG

4,00 FR.

In Nederland : 25 cts.

Blake waagt zijn laatste kans. Hij rijdt recht op den zandstorm af!... (Zie blz. 16.)

KUIFJE *aan het woord*

HALLO jongens !

In zijn prachtig boek « Terre des hommes » (dat je zohaast je genoeg Frans kent, dadelijk moet lezen) vertelt de Saint Exupery de volgende geschiedenis :

« Tijdens den Marokaansen oorlog ontving de kommandant van een Frans fort het bezoek van een groep Arabische onderhandelaars. Toen men de thee wou gaan inschenken, brak er plots 'n hevig geweervuur los. Een Arabische stam viel de vesting aan. De kommandant wilde de onderhandelaars uit het fort jagen, maar dezen antwoordden hem : « Vandaag zijn we uw gasten en God wil niet dat wij U dan in den steek laten ! » Aan de zijden der Fransen namen ze deel aan het gevecht, en dank zij hun hulp, werd de aanval afgeslagen. Daarna trokken de Arabieren terug naar hun arendsnesten in de bergen.

» Op den vooravond van den dag, waarop zij zelf het fort gingen komen bestormen, zonden ze enkele gezanten naar den Fransen kapitein : « Op een avond hebben wij U geholpen, » zegden die mannen, wij hebben voor U 300 kogels verschoten. Het ware billijk, dat U ons die teruggeeft ! » De officier was van mening, dat hij het voordeel dat zijn vroegere bondgenoten hem bezorgd hadden, niet mocht exploiteren en hij gaf hen de gevraagde kogels ! »

Is dat geen prachtig gebaar, vrienden ?

Er zullen natuurlijk wel mensen zijn, die den Fransen officier voor een gek zullen versliiten. Dat staat hen vrij. !

Maar ik meen, dat die kommandant een echt edel mens was, met een buitengewoon scherpen zin voor rechtvaardigheid. Er zijn helaas, tegenwoordig maar weinig mensen meer, die echte ridderlijkheid nog kunnen begrijpen en waarderen.

Met een flinken handdruk.

Kuifje

Lachen is gezond !

Goed nieuws vrienden !

Vanaf dit nummer zullen we hier wekelijks een plaatje publiceren, waarvoor jullie ons een onderschrift mogen inzenden.

De beste inzending zullen we dan in « KUIFJE » opnemen, samen met den naam en het adres van den inzender.

Om technische redenen zal het beste onderschrift echter telkens eerst na enkele weken verschijnen.

Jullie moeten dus niet ongeduldig worden, vrienden !

Wie zendt ons het beste onderschrift voor deze tekening ?

ONZE BRIEVENBUS

GUSTAAF VERCAMMEN, St. Amandsberg, Gent. — Momenteel zijn er slechts drie albums van KUIFJE verkrijgbaar in het Nederlands : « Het Geheim van de Eenhoorn » — « De Zwarte Rotsen » en « Het gebroken Oor » dat onlangs van de pers gekomen is. Zoals je nu wel zult vernomen hebben, is Bobbie een fox-terrier. Met mijn beste groeten.

JAN VAN DER VLIET, Mechelen. — Ik heb je briefje overgemaakt aan mijn trouwen medewerker, kapitein HADDOCK. In een zijner volgende kronieken zal hij je vraag beantwoorden. Hartelijk !

JOZEF HEURSEL, Gent. — Het doet me steeds genoegen van mijn trouwe lezers te vernemen, naar welke verhalen en kronieken hun voorkeur gaat. We zullen eens een groot referendum houden. Met mijn hartelijkste groeten.

ERIK, Ekeren. — Ik moet toegeven dat er ten gevolge van de verandering in het nummeringssysteem, wel enige verwarring mogelijk is. Maar indien ik goed begrepen heb, is je verzameling volledig. Met een flinken handdruk.

WAT WENST DE WERELD ?
VREDE !
WAT VRAAGT DE JEUGD ?
« KUIFJE » !

KAREL DEMEYERE, Torhout. — Hartelijk dank voor de twee prachtige landkaarten. Ik ben werkelijk benieuwd om je geboortedatum te leren kennen bij je inschrijving in onze grote Kuifjesclub, want, ik kan maar moeilijk geloven « dat je niet eigen ogen gezien hebt » dat het boek in 1685 gedrukt werd. Nog nooit van Mathusalem horen spreken ? En ben er van overtuigd dat je binnenkort 't Kuifjesclub zult oprichten in je omgeving, en ik wens er je veel succes mee !

IAN CLIMAN, Wendrine. — Je liekaart ontvangen. Jan ? Vergeet niet er zohaast mogelijk je foto op aan te brengen ! Want zonder foto is de liekaart ongeldig hoor. Met mijn hartelijkste groeten.

ANTON VAN DAMME, Leuven. — Je mag niet nalaten de boeken van Hendrik CONSCIENCE te lezen. Onlangs is er bij de uitgeverij « De SIKKEL » te Antwerpen, een nieuwe verbeterde uitgave verschenen van : « De Loteling » — « Baas Ganzendonck » — « Rikke-tikke-tak » — « Blinde Roza » en « De Oom van Felix Roobeck ». De boekjes zijn zeer mooi uitgegeven en fijn geïllustreerd.

KUIFJE

Administratie en redactie : Lombardstraat, 55, Brussel.

IN NEDERLAND : Van Oldenbarneveldtstraat, 116-a, Rotterdam.

UITGEVER-DIRECTEUR : R. Leblanc, Picardstraat, 79, Brussel.

★

ABONNEMENTEN :
Wil je « KUIFJE » regelmatig ontvangen ? Wel stort dan 47 frs. voor drie maand, of 90 frs. voor zes maand of 175 frs. voor één jaar op postrekening n° 190.916 van « Les Editions du Lombard », Lombardstraat, 55, Brussel. — In NEDERLAND stort men 3 fl. voor drie maand, of 5.75 fl. voor zes maand of 11 fl. voor één jaar op postrekening N° 300.486 t.n.v. Incasso-Bank N. V. Bijbank Heemraadsingel, Rotterdam.

DE BUITENGEWONE WERELDREIS VAN CORENTIN FELDOE

Tekst en tekeningen van PAUL CUVELIER

(Wordt voortgezet.)

WOUDLOPERS HOEKJE

IN aansluiting bij mijn vorige kronïek, ga ik jullie een paar handige trukjes leren.

Een speler moet goede ogen en oren hebben, de afstanden juist kunnen bepalen, voorzien welke krachtinspanning zal vereist worden en deze verzamelen om met de meeste kans op slagen, het voorgenomen doel te bereiken.

De enkele spelen die ik jullie hieronder geef, dienen om niet geordende en ongecontroleerde bewegingen, evenals de traagheid van geest te keer te gaan. Ze zullen jullie ook helpen een flinke zelfbeheersing te veroveren.

Voor grootmoeder :

Benodigdheden : naalden en draad.

In een minuut moet elke speler, om de beurt, het hoogst mogelijk aantal naalden aan eenzelfden draad rijgen.

★

De rijstkorreltjes :

Benodigdheden : een handvol rijstkorrels, evenveel stopnaalden als er spelers zijn en een tafeltje.

Elke speler heeft een naald in de linkerhand, de rijst is op de tafel verspreid. Wanneer het signaal wordt gegeven moet iedereen met de naald een rijstkorrel oppikken en weydragen. Na twee minuten wordt het spel stopgezet en telt elke speler zijn rijstkorrels. Men telt ze samen per groep. Wie er 't meest heeft, is gewonnen.

★

De stille verhuis :

Benodigdheden : tafels, stoelen, enz.

Een groep stelt de stoelen op elkaar, de tafels en andere verschillende voorwerpen, in onstandvastig evenwicht. Een andere groep moet den hoop terug afbreken en alles op zijn plaats brengen zonder spreken of lawaai. De spelleider noteert de geluiden en trekt telkens één of meer punten af naargelang de hevigheid van het lawaai. Wanneer men het spel herbegint, nemen de groepen elkaars rol over.

★

De geit :

Benodigdheden : een koord van 3 tot 6 meter, dassen.

De koord is vastgemaakt aan een paal (een speler kan ook het einde van de koord vasthouden; hij knielt dan, met het hoofd en de ellebogen op den grond, de handen tegen de oren gedrukt). Aan het andere eind van de koord is de geit vastgebonden. De andere spelers slaan met hun das naar den paal, de geit, zonder de koord los te laten moet hen dit beletten en trachten dengene die te dicht komt, vast te krijgen. Dengene die geraakt wordt, neemt de plaats van de geit in, of de plaats van den paal, die op zijn beurt, de plaats van zijn plaatsvervanger gaat innemen bij de spelers.

★

Ik wens er jullie veel plezier mee!

DE GEHEIMZINNIGE ...
de avonturen van Jo, Jetje...

(Alle rechten voorbehouden.)

VANDAAG zullen wij zien, hoe een post afgestemd wordt, en daartoe zullen wij een kleine vergelijking gebruiken.

Neem een viool, in de nabijheid van een klavier, en sla de noot « la » van de piano aan. Wanneer de viool niet juist gestemd is, zal je ook niets horen. Maar wanneer de « la » van de viool juist gestemd is op die van je klavier, dan zal je mede trillen! Wanneer het stemmen geschied is, dan spreekt men van « resonans » tussen de beide snaren. Nu kan je alle noten van het klavier bespelen, alleen de « la » die juist afgestemd is, zal de la-snaar van je viool doen meetrillen.

Dit gebeurt ook in de radio. Elke uitzendpost speelt niet op een noot, maar wel op een nauwkeurig bepaalde electrische golf, die men golflengte noemt. Elke ontvangpost integendeel, kan verschillende golflengten opnemen, doch slechts één gelijktijdig. Zoals je de sleutel van je viool draaide, om de snaar in resonans te zetten, met de noot van de piano, evenzo draai je aan den knop van je ontvangpost om hem af te stemmen op den zender. Honderde of duizende golven van andere zenders gaan door den ether, rond jou en je uitzendpost, doch ook deze blijft ongevoelig en detecteert ze niet.

(Wordt voortgezet.)

Nu je deze eerste noties bezit, en wij op dit onderwerp nog terugkomen moeten, zullen wij ons best doen de goede gewoonte te veroveren niet meer over 'n post of 'n toestel te spreken, maar wel over 'n « zendstation » en 'n ontvangtoestel.

Jan VAN DE PUTTE, Eindhoven. — Je seintoestel voor mechanisch doorzenden is vermuftig samengesteld, en ik moet er je om feliciteren!

Ik sprak reeds over een voorlopige inbinding van « KUIFJE ». Begin Juli zal 'k over een definitief bandoptwerp spreken.

J.-M. DEPREZ, Brussel — J. LEJEUNE, Arvil. — De geluidstelegraaf komt binnenkort ter sprake.

H. OLEMANS, Brussel — Henry LOODTS, Zinnik. — Wanneer je telefoonlijn bogen moet maken, dan ben je verplicht dit systeem op te geven en de electrische telefoon te gebruiken.

De uitleg die ik over het fototoestel gaf is volledig. Wat de ontwikkeling van filmen en papier betreft, dit bespreken wij later: ik zie mij wel verplicht nu eens dit, dan weer een ander onderwerp aan te raken, want ik moet al mijn vriendjes tevreden stellen en die zijn zeer talrijk.

Jan VERMEER, Den Haag. — Het is voor een jong liefhebber praktisch onmogelijk, een kinema-apparaat samen te stellen. Wij zullen toch eens over een lichtbeeldentoestel spreken.

Tante Zonnebloem

Ik kan geen geloof meer hechten aan het herhaaldelijk opgediste verhaaltje dat Bartali, de beroemde wielrenner, zijn fiets zou verlaten om in het klooster te treden. Men herhaalt dit elk jaar... en Gino wint elk jaar nieuwe ronden. Ja, die Bartali zal misschien eens in een pij verschijnen, maar hij schijnt geen haast te hebben. Hij kent slechts haast wanneer, hij op zijn fiets zit, hij zijn tegenstrevers moet voorbij vliegen.

Dit bewees hij nog, kort geleden, tussen Milaan en San Remo.

Naast de lui van wien men zegt, dat ze de pij gaan aantrekken, zijn er anderen van wien men het niet zegt, maar die het wel doen.

Bewijs daarvan? Een Amerikaans bokser, met gevreesde faam, die tot vóór een paar maand, de « plakbrief-kop » was van een grote boks-vereniging.

De deuren werden geopend. Een overvloedig publiek stroomt naar binnen. Iedereen is in de weer. Niemand ontbreekt. De kassiers zijn daar, de portiers, de verzorgers, de managers, de scheidsrechter, de speaker... maar men vindt de bokser in kwestie niet, favoriet van een groot deel van de toeschouwers en held van den avond.

Razend stormen de organisators naar de woning van den verloren zoon.

— O! Mijne Heren. U komt te laat, antwoordt de eigenaar, den man dien U zoekt woont hier niet meer. Hij heeft besloten het boksen op te geven om in het klooster te treden.

De organisators, er stond niets anders op, moesten goedschiks, kwaadschiks, tot het annuleren van de boksvergadering besluiten.

Maar deze heer heeft maar een flauw begin gemaakt van zijn kloosterleven. Vinden jullie dat ook niet, vrienden? Had hij niet eerst en vooral tot plicht de mensen die op zijn tegenwoordigheid rekenden, van zijn besluit op de hoogte te brengen?

* * *

Op 5 April las ik het volgende in een Franse krant :

« Onze zwemkampioen Alex Jany, Frans Europees-recordman, neemt zijn verblijf in de Verenigde Staten ernstig op. Hij wil zijn Egyptische nederlaag doen vergeten. Hij heeft grote kans de 220 yards te winnen. »

In hetzelfde blad van 7 April :

« Jany werd door Bill Smith geklopt, in de 220 yards, maar heeft wel kans morgen de 100 yards te winnen. »

De dag daarop werd Jany opnieuw verslagen, dezen keer, door Xalter Rio, in de 100 yards.

In Frankrijk was Jany onoverwinbaar. Maar hij bracht niet veel zegen mede uit Egypte en Amerika.

— Niemand is profeet in eigen land, zo luidt het oude spreekwoord.

Voor Jany, zou men moeten zeggen : « Niemand is profeet... buiten 't eigen land. »

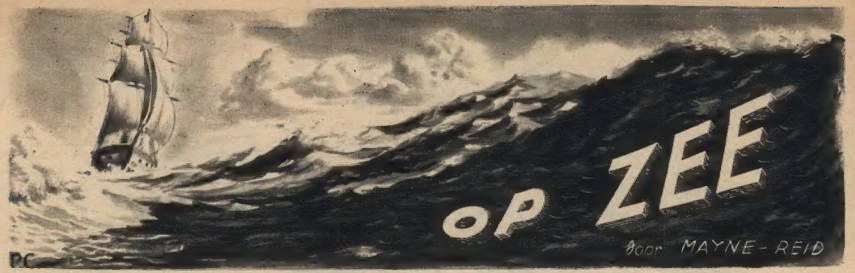

KORTE INHOUD. — De jonge Will werd door den kapitein van de « Pendoer » als scheepsjongen geëngageerd. Op uitzondering van den matroos Ben Brace behandelt iedereen hem erg ruw. Op zekeren dag doet de kapitein hem zelfs in de grote mast klauteren.

NU snapte ik die onverwachte overval van den Amerikaan, zijn durf : het was voor rekening van den kapitein; men kon aan de tronie van die twee achtbare lui merken, dat ze de uitvoering van hun eigen orders bijwoonden; toen verscheen op hun wezen zo'n helse uitdrukking, dat ik dadelijk moest begrijpen, dát er mij nog wat anders te wachten stond.

Waartoe Ben dan nog roepen ? Zijn kracht kon hier geen hulp brengen. Waagde hij het mij nu te verdedigen, zelfs maar de stem te verheffen te mijnen voordele, die mannen, die mij voor hun plezier deden ranselen, konden hem in de boeien klinken; kwam hij me te hulp, dan hadden ze het recht hem om het leven te brengen; de wet stond aan hun kant.

't Best was hem niet te roepen : ik moest hem dit schouwspel volstrekt besparen, en voorkomen, dat hij met zijn oversten in botsing kwam om mijnentwille; daarom zweeg ik, wachtend op verdere bevelen; lang hoefde ik er niet op te wachten !

— Duivelse domoor, lui beest, brulde de kwartiermeest; sla hem wakker, Yankee; naar den top ermee; hij wil hogerop klimmen, matroos worden : wel leer hem den stiel.

— Fijn, snauwde de kapitein, vooruit, laat hem een luchtje scheppen; Yankee, doe hem klimmen, mijn beste !

Bigman keerde zich naar me toe met opgeheven koord, en beval me te stijgen. Wat kon ik anders doen, dan gehoorzamen; ik plaatste de voeten op de touwen bij de mars, en ving de gevaarlijke beklimming aan.

HOOFDSTUK VII

Traagjes klom ik zenuwachtig naar boven toe; bij elk oponthoud kreeg ik een slag, hij was er op uit, me zoveel mogelijk te doen lijden, en daar lukte hij ook in, want de knopen van de koord veroorzaakten hevige pijn; ik had geen keus : of klimmen of afgeslagen worden; ik klom dus maar verder.

Ik bereikte de dwarsmasten van de mars, plaatste er mijn voeten op; onder mij gaapte de akelige diepte. De masten door den wind gebogen, stonden alles behalve verticaal; ik hing daar in de lucht en overal om mij heen niets dan glinsterende baren.

— Hoger, hoger, schold de Amerikaan, terwijl hij zijn koord zwaaide.

Hoger, maar hoe ? Boven mij de touwen van de bovenbramsteng; maar geen sporten, geen ringen om er de voeten in te plaatsen; niets dan de twee zwarte en gespannen koorden, die naar de uiteinden van den mast lopen. Hoe daarheen komen ? Het leek me onmogelijk toe.

Maar ik mocht niet aarzelen; de bruut die me volgde sloeg met verdubbelde kracht op mijn benen, en zwoer onder kletterende vloeken geen vingerbreed huid op mijn lijf te laten, als ik niet dadelijk verder ging.

Ik probeerde dus maar; ik plaatste me tussen de koorden, en trok me met grote inspanning op. Nu kon ik niet meer; ik was buiten adem, en bewaarde nauwelijks kracht genoeg om me aan de touwen vast te klampen.

Boven mij stak nog de bovenbramsteng, onder mij met het grijnzende aangezicht van Bigman, die bij het zien van mijn dodelijken angst, triomfantelijk lachte.

— Hoger, riepen kapitein en kwartiermeester; hoger, Yankee, naar den top !

Toen meende ik de stem van Ben te horen, die op zijn beurt schreeuwde :

— Hou op, hou op, zie je niet dat hij gevaar loopt !

Ik keek om naar het dek : alle matrozen stonden op de voorplecht; me docht, dat ze het niet eens waren, waarschijnlijk om mijnentwege; mijn toestand was echter te hachelijk om er op te letten, en mijn beul liet er mij den tijd niet toe.

— Vooruit, vooruit, riep hij, of ik ransel u aan stukken, verduiveld ! Ga je klimmen, lafaard !

En het foltertuig kwam met grotere hevigheid op mijn rug neer.

Zelfs voor wien er de gewoonte van heeft, is het een gevaarlijk iets, tot in de bovenste bramsteng te klimmen; wat moest het dan wel niet betekenen voor een leerjongen ? Er was slechts een effen koord te mijner beschikking, zonder een enkele knoop; mijn hele lijf moest ik met mijn afgematte handen naar boven hijsen... verschrikkelijk! Maar daarachter was er niets meer, dan zouden mijn beulen hopelijk wel voldaan zijn; willens nillens moest ik verder, en met wanhoop in het hart, greep ik het touw vast, en zette de beklimming voort.

Ik was halfweg, nog wat verderop, en ik kon de streng grijpen... toen ontviel mij alle kracht; ik werd duizelig, mijn hart begaf, mijn vingeren ontsloten zich, en ik voelde mij vallen... vallen, mijn adem werd afgesneden...

Toch verloor ik het bewustzijn niet; ik zag den afgrond; ik was ervan overtuigd, dat ik verdrinken zou, als ik niet te pletter viel op het watervlak; ik bereikte de golven, voelde mij zinken, zinken dieper en dieper; toch scheen het me toe, dat ik niet rechtstreeks van de bovenbramsteng in het water terecht gekomen was : vaag vermoedde ik op mijn

Mijn vingers lieten de koord los, en ik viel...

afschuwelijke val iets te hebben ontmoet dat mijn richting had gewijzigd. Zo was het inderdaad, naar men me later zei : eerst was ik op het groot zeil gevallen, dat gespannen door een straffe bries, mij als een bal had teruggekaatst, mijn val brak, en me alzo redde van een gewissen dood. Want in plaats van met het hoofd vooruit neer te stuiken, kwam ik nu op mijn voeten in zee terecht. Al die details verschafte mij iemand, die angstvol al mijn bewegingen had gadegeslagen. Eerst besefte ik alles maar half; ik voelde mij nog leven, voelde dat ik in zee lag, sloeg de ogen op, bemerkte het schip op een kabellengte. Ik meende mannen te zien, die neerbogen over de « taffrail » (het bovenste deel van de achterplecht op de Engelse schepen) en ook enige verspreid over de touwladders, doch het schip verwijderde zich nog steeds en liet mij achter. Ik kon goed zwemmen voor mijn jaren; gelukkig was ik niet gekwetst; instinctmatig worstelde ik tegen de golven, eerder om niet te verdrinken, dan in de hoop het schip te vervoegen. Ik keek om me heen of er geen koord was, om te grijpen Ik dacht, dat men me iets van het schip had toegeworpen. In den beginne zag ik niets; toen dan een golf me optilde ontwaarde ik iets rond, tussen mij en de kiel van het schip. De zon scheen in mijn ogen; toch onderscheidde ik het hoofd van een man, nog ver af, doch blijkbaar naar mij toekomend; wat later herkende ik het aangezicht van Ben; zodra hij me over boord had zien gaan, was hij me achterna gesprongen.

— Flink, jongen, beel flink, riep hij me toe als hij nader was; wij zwemmen als eenden, en niet gekwetst, niet waar ? Steun wat op mij, want ge zult wel moe zijn.

Ik zei hem, dat ik me sterk genoeg voelde om nog wel een half uur te zwemmen..

— Schitterend, wedervoer hij: maar we krijgen wel eerder een eindje touw te vatten; touw, nu daar zult ge onderhand wel genoeg van hebben, arme jongen; dat die verwenste geuzen mogen opgeknoopt worden. Maar gewroken zult ge worden, kereltje, dat moogt ge wel van me weten. Aho, op het schip, aho, hierlangs met uw touw. Aho, aho..

Ondertussen wendde het schip de steven en voer naar ons toe. Voor mij alleen zouden ze het nooit gedaan hebben, zoals ik later vernam; Ben Brace daarentegen was te belangrijk om hem kwijt te spelen; ook zou schipper Koch kwartiermeester hem aan zijn lot hebben durven overlaten; daarom hadden ze onmiddellijk het bevel gegeven ons op te pikken.

Het viel mee, dat er een lichte bries stond, en de zee kalm was : een paar minuten later stonden we terug aan boord, waar de matrozen ons met koorden hadden opgehesen.

De haat van mijn vervolgers scheen gekoeld; tot 's anderendaags zag ik geen van beide, en ik mocht in het vooronder komen voor 't overige van den dag.

HOOFDSTUK VIII

Wat vreemd was : de volgende dagen werd ik veel beter behandeld door kapitein en kwartiermeester; niet dat hun gevoel vertederd was, of dat ze wroeging voelden over hun handelwijze; doch de bemanning was mistevreden; de meeste matrozen hielden van Ben of bewonderden hem; zij schrikten er niet voor terug samen met hem hun misnoegdheid te kennen te geven over het wrede spel, dat ze met mij hadden gespeeld. En ze staken het niet onder stoelen of banken; en Ben had zich, door mijn redding, nieuwe vrienden verworven; ook ruwe karakters waarderen echten moed. Om wille van die populariteit moesten onze ruwe gezagvoerders zich wat intomen. Ben had het aangedurfd mij te verdedigen, hij had het gewaagd Bigman te beveien mij te laten afdalen, terwijl zijn bevelhebbers het tegenovergestelde bevalen; de kapitein, die op het brugdek stond, had gebaard het niet te horen. Een ander zou in soortgelijk geval een strenge straf opgelopen hebben; dank zij Ben's invloed werd niemand gestraft om mijn verdediging op zich te hebben genomen. Zoals ik zei, sindsdien werd ik zachter behandeld.

Men bindt den ongelukkigen matroos aan een koord...

Van dan af mocht ik samen met de andere matrozen de manœuvers doen, en moest ik niet meer zoveel vuil werkjes opknappen als voordien. Voortaan deden wij samen het zware werk, ik en de Hollander, waarover ik u vroeger al sprak : hij was het dan ook, die de drie vierden van de ontboezemingen van woede van de kapitein over zicht moest laten heengaan.

Die Hollander was een echte sukkel, het droevigst staaltje van alle menselijke miseries; moest ik u al de onwaardige bejegeningen opsommen, welke die man te verduren kreeg van de gezagvoerders van de *Pandoer*, ge zoudt me niet geloven, ge zoudt niet aannemen dat er zoveel harteloosheid kan schuilen in sommige harten; zo vergaat het de inslechte mensen; hebben ze eenmaal een slachtoffer gevonden, dat weerloos voor hen staat, dan stijgt hun woede ten top, net als wilde beesten, die eenmaal bloed gesmaakt hebben. De officieren van de *Pandoer* zijn er het duidelijkste bewijs van: hadden ze over dien armen Hollander te klagen gehad, sinds lang ware hun wraak gekoeld geweest; precies omdat ze hem niets te verwijten hadden; schepten ze genoegen in dit zwak en vreesachtig schepsel te sarren, wiens woede ze niet te duchten hadden.

Ik herinner mij, dat men dien ongelukkigen met de duimen vastbond, en dan zijn handen aan den vloer van het schip hechtte; uren lang liet men hem zo; als ge het niet hebt meegemaakt, weet ge niet wat een foltering dit is.

De kapitein en zijn handlanger hadden er nog wat anders op gevonden : aan de ra met een koord om het midden hingen ze den ongelukkige op : dat noemden ze dan ironisch : de apenschommel, naar een der voorkeurspelen van de bemanning.

Een anderen keer sloten ze hem op in een ledige ton, alwaar ze hem een paar dagen zonder eten lieten; hadde iemand hem niet wat beschuit en water gegeven, hij had er het leven bij ingeschoten. Er waren nog wel andere kwellingen, die ze hem oplegden, te schandelig om te vertellen; vreemd genoeg, niemand had medelijden met dien armen man, die onder de bemanning geen vrienden telde: hij was een van die misdeelden, waar geen mens naar omkijkt.

Ik profiteerde van zijn ongeluk; een massa mishandelingen doorstond hij in mijn plaats; hij diende als bliksemafleider. Ik was er hem dankbaar voor, maar durfde hem medelijden noch sympathie betonen; ik had zelf een te groten nood aan medevoelen, want niettegenstaande de verandering, bleef ik hartsgrondig ongelukkig.

Waarom, waarom klagen, nu de eerste moeilijkheden waren overwonnen, en ik rasse vorderingen maakte in het beroep, dat ik met zoveel enthousiasme had gekozen ? Ik maakte inderdaad een goede leerschool door, onder het beleid van Ben Brace. Acht dagen na die fameuze duikeling, klom ik in de bovenbramsteng zonder de minste vrees, en overmoedig raakte ik zelfs met de hand aan de ster top; ik kon seizingen vlechten en touwsplitsen, even vlug als sommige leden van de bemanning; meer dan eens, bij hevigen wind, was ik met de anderen zeilen gaan reven op de bovenbramsteng; dit laatste droeg de goedkeuring weg van Ben. Ik was dus op goeden weg om een flink matroos te worden, en toch was ik niet tevreden; meer zelfs, ik voelde me diep ongelukkig !

Met weinig woorden zal ik u zeggen waarom..

Bij mijn aankomst op de *Pandoer* was ik al getroffen geweest door den eigenaardigen stempel van het schip; de samenstelling van de bemanning en het gebrek aan tucht beantwoordde hoegenaamd niet, aan wat ik er over gelezen had in sommige boeken, waar men sprak over stipte gehoorzaamheid en eerbied tegenover de officieren. Het was natuurlijk mogelijk, dat dit slechts het geval was op de oorlogsbodems, en dat het heel anders was op de handelsschepen.

(Wordt voortgezet.)

Tekeningen van P. Cuvelier

NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

DE ZONNETEMPEL

TEKST EN TEEKENINGEN VAN HERGÉ

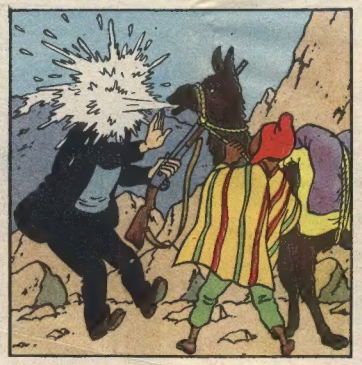

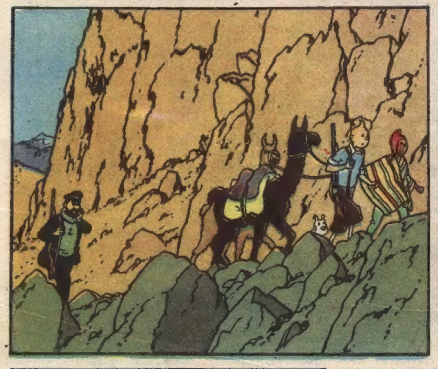

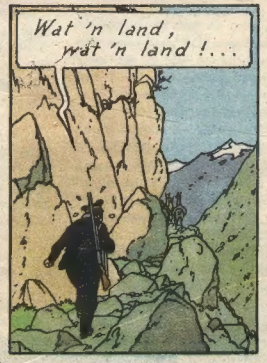

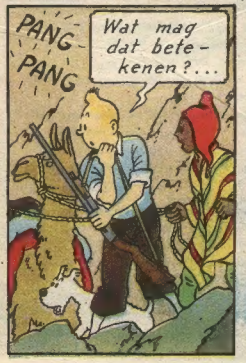

(Alle rechten voorbehouden.)

(Wordt voortgezet.)

De Legende van Stavoren

WAAR nu de Zuiderzee ruist, verrees ongeveer 700 jaar geleden, de rijke, welvarende stad Stavoren. Geen enkele Nederlandse haven kon met haar in weelde wedijveren, en nergens waren de poorters zo hovaardig als te Stavoren!

Jonkvrouw Richberta bezat de grootste rederij van Stavoren. Haar ontzaglijke vloot bracht de zeldzaamste en kostelijkste koopwaren uit alle hoeken der wereld naar haar paleis. Niet alleen in rijkdom, maar ook in pronkzucht overtrof Richberta haar medeburgers. Haar grootste genoegen bestond er in, weergaloze festijnen aan te richten, omdat zij daarin een middel zag om de hele stad afgunstig te stemmen.

★

Op zo 'n feestavond liet er zich eens een ongenode gast aanmelden. Hij beweerde de prachtigste vorstenhoven bezocht te hebben, en wou nu Richberta's paleis bewonderen. De gastvrouw verzocht den onbekende, die in een overheerlijk gewaad gehuld was, naast haar plaats te nemen. De oude, eerbiedwaardige reiziger vertelde zijn avonturen en sprak over de zeden en gebruiken der uitheemse volkeren, onder dewelke hij langen tijd geleefd had. Zijn verhaal boeide de gasten, maar Richberta was misnoegd, omdat de schitterende vreemdeling haar pracht vergat te loven. Tenslotte vroeg zij hem naar zijn mening over haar paleis. De vreemdeling, antwoordde, dat hij nog nooit, tenzij in het verre Oosten, zo'n luister had gezien. Hij drukte er niettemin zijn verwondering over uit, op de tafel van zijn gastvrouw, de beste en schoonste vrucht der aarde niet te vinden.

Alle aandringen ten spijt, wou de vreemdeling maar niet zeggen, welke vrucht hij daarmee bedoelde.

Richberta was diep gekrenkt. Zij kon niet dulden, dat er op de wereld nog kostbaarheden gevonden werden, die in haar schatkamers niet vertegenwoordigd waren!

Terstond ontbood zij den kapitein van haar vloot, en gaf hem opdracht om alle zeeën te doorkruisen, en niet terug te keren zonder den onbekenden schat.

★

Richberta's vloot ging onder zeil en maanden lang vernam men er niets meer over. Tijdens de reis werd het meel, dat in de scheepsrompen opgestapeld lag, door 't zeewater bedorven... Toen de laatste beschuiten opgegeten waren en de bemanning door den hongersnood bedreigd werd, kwam de kapitein tot de ontdekking, dat meel kostelijker is dan goud en edelgesteente, en dus wel de beste en schoonste vrucht der aarde moest zijn. Hij stevende naar Riga, en laadde zijn schepen vol graan alvorens naar de thuishaven terug te keren.

★

Toen hij voor Richberta verscheen, vertelde de kapitein hoe hij de kostbaarste vrucht der aarde ondekt had. Richberta ontstak in een verschrikkelijke woede.

— Langs welke zijde werden mijn boten daarmee geladen, vroeg ze.

— Langs bakboord, vrouwe Richberta!

— Wel, dat men dan dadelijk al dat graan langs stuurboord in zee werpe!

De kapitein stelde vruchteloos voor, om de kostbare lading aan de armen der omgeving uit te delen. Richberta deed haar onmenselijk bevel genadeloos uitvoeren, in aanwezigheid van een menigte arme mensen, die haar uit den grond van hun hart vervloekten.

★

Nog eerder dan iemand voorzien had, werd deze hemeltergende zonde gestraft.

De graankorrels groeiden in het havenzand en er verrees een woud van korenstengels, die een zandbank veroorzaakten, waardoor de toegang tot de haven versperd werd. Dat was het begin van den snellen ondergang van de praalzieke en hardvochtige stad.

Richberta werd het zwaarst van allen getroffen. Haar hele vloot verdween in de golven. En een opeenvolging van rampen doemde haar weldra tot den bedelstaf...

Op een stormnacht verbrak de woeste Noordzee haar banden: zij doorboorde de dijken en verzwolg dit Sodoma met al haar pronkzuchtige inwoners...

Daar, waar eens de spitse torens van Stavoren verrezen, zingt tans de Zuiderzee haar eentonig lied.

postzegel hoekje

DE LEGENDE VAN ST. JORIS

IEDEREEN weet, dat St. Joris, den duivel, die zich in de gedaante van een draak gestoken had, verslagen heeft.

In Wallonië heeft men deze legende « genationaliseerd » en van den Waalsen ridder Gilles de Chin, een St. Joris gemaakt. Deze edelman pelgrimeerde naar het Heilig Land en bracht uit Palestina den kop mee van een krokodil, die hij beweerde eigenhandig gedood te hebben. De volksmond veranderde de krokodil weldra in een zevenkoppigen draak en verplaatste de geschiedenis naar de moerassige streek van Wasmes. Daar zou er een vreselijk beest geleefd hebben, dat de hele streek terroriseerde, en Gilles de Chin, wérd de dappere ridder, die de mensheid van die plaag verloste. De originele St. Jorislegende, die zo helemaal met de Waalse ineengelopen is, wordt nu nog jaarlijks op den Zondag der Heilige Drievuldigheid te Bergen in Henegouwen, gevierd ; na de processie met de relikwiën van de Heilige Waltrudis, wordt er een groten folkloristischen stoet gevormd. St. Joris opent dien te paard. Verschillende in 't wit geklede mannen, manœuvreren een strooien draak, die vergezeld wordt door een bende baarlijke duivels, die de toeschouwers voortdurend plagen. Op de Grote Markt wordt er dan in aanwezigheid van duizende mensen een spiegelgevecht geleverd tussen St. Joris en den draak. Terwijl de ruiter rond het zieltogende gedrocht rijdt, spelen de muzikanten het bekende Waalse volkswijsje « Le Dou-Dou ».

De Belgische postzegel die deze legende tot onderwerp genomen heeft, draagt het nummer 651.

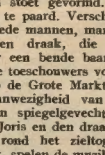

WETENSWAARDIGHEDEN

JULLIE denken misschien, dat er in alle talen evenveel woorden zijn ? Glad mis ! Het Engels heeft veruit den rijksten taalschat : 400.000 verschillende woorden ! Daarop volgen het Frans, het Duits en het Nederlands met ieder 200.000 woorden. De Russische taal telt er 150.000, de Spaanse 120.000. Het oud-Grieks is de rijkste « dode taal » : 100.000 woorden. In het Latijn bestaan er slechts 50.000.

★

WETEN jullie dat de « Bijbel » het meest gelezen en meest vertaalde boek is ? Moeilijk om geloven in dezen modernen tijd, niet ? De tweede plaats bekomt « *De Navolging Christi* » van Thomas a Kempis, den groten Nederlandsen godsgeleerde uit de XIV^de^ eeuw.

★

WAAR vindt men de zoetste mensen, of m. a. w. waar wordt de meeste suiker gegeten ? Iedere Deen eet gemiddeld 50 Kgr. suiker per jaar. De Amerikanen komen in de tweede positie met 48,5 Kgr. De Nederlander eet slechts 28 Kgr. suiker per jaar en de Belg 25 Kgr.

★

KUNNEN jullie vermoeden dat een gierzwaluw een snelheid van *drie honderd zestien* Km. per uur kan bereiken ? Een gewone zwaluw bereikt 248 Km., een arend « slechts » 312 Km., en een reisduif 100 Km ?

ONZE GROTE PAASPRIJSKAMP

ZONDER de minste vrees voor overdrijving mogen we vandaag zeggen, dat onze tweede grote wedstrijd nog oneindig veel meer bijval gekend heeft dan de eerste !

Het is een reuze-sukses geworden !!!

We hadden ons wel aan veel inzendingen verwacht, maar alle verwachtingen, zelfs de hoogste, werden sterk overtroffen !

We hadden onder ons op de redactie van« KUIFJE » een kleine weddingschap aangegaan, nopens het aantal inzendingen. En weten jullie wie het gehaald heeft ? Wel, onze vrienden JANSSEN en JANSSENS. (Zoals naar gewoonte, had de tweede de opinie, in casu het cijfer, van den eersten herhaald). Onze detectieven keken beiden nogal aardig op, bij 't vernemen van hun overwinning, want in hun vurig enthousiasme hadden zij bijna een astronomisch cijfer voorgezet.

Binnenkort zullen we de lijst der 75 gelukkige winnaars publiceren. Het zal jullie intussen wel interesseren, de juiste antwoorden te kennen : De van 1 tot 10 genummerde torens staan respectievelijk te : Brussel, Lier, Aalst, Gent, Antwerpen, Mechelen, Ieper, Dinant, Doornik en Brugge. Volgende klokken hangen in die torens : n° 3 te Lier, n° 8 te Aalst, n° 1 te Gent, n° 2 te Antwerpen, n° 4 te Mechelen, n° 9 te Ieper, n° 7 te Dinant, n° 6 te Doornik, en n° 5 te Brugge.

Jullie hebben bijna allen gevonden, dat er in den stadhuistoren van Brussel, geen klok hangt. Onder de fotos die jullie ingezonden hebben, waren er werkelijk zeer mooie, originele, en plezante !

We hadden afgesproken, dat de vijf besten, zouden gepubliceerd worden, die zullen in een der volgende nummers verschijnen.

HALLO VRIENDEN !

Binnen een paar weken krijgen jullie op deze bladzijde een boeiend BOEKENHOEKJE !

DE LEGENDE VAN DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or"

Veront'rust draait de olifant COTE D'OR zijn toverspiegel. Hij wil de oorzaak van die algemene ontsteltenis kennen.

Wat COTE D'OR toen te zien kreeg, deed zijn hart van angst ineenkrimpen : langs alle bergpassen zag hij de horden der van kop tot teen gewapende Bromberen oprukken.

Vooraan reden de ruiters in hun verroeste wapenrustingen op uitgemergelde schimmels. Onbarmhartig vertrappelden zij de lieflijke bloemen...

...terwijl de lijfwacht van Z. M. koning ZUURPRUIM de heerlijkste monumenten van 't Luilekkerland vernielde.

DE LEGENDE DER VIER HEEMSKINDEREN

TEKST EN TEKENINGEN VAN J. LAUDY

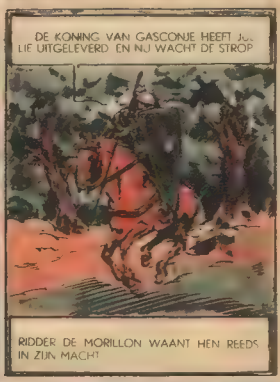

(Wordt vervolgd)

Vele lezers die zich een zweefvliegtuig, een vliegtuig of helicopter zouden willen bouwen in hetwelk ze zouden willen plaats nemen, vragen mij om raad, en ik ben er ten zeerste door gevleid. Ik wil ze dan ook in de mate van het mogelijke helpen.

Ik moet beginnen met een fout van een paar onder hen, die van plan zijn de schroef van het vliegtuig of de rotor van een helicopter, bij middel van trappers te doen draaien, aan te wijzen, want ze raken daar het grote vraagstuk der « spierkracht-vlucht » aan, die reeds zoveel inkt deed vloeien.

Wij zullen eerst de kracht die door een mens kan ontwikkeld worden, nagaan.

We weten dat een paardekracht (H.R. of P.K.) de nodige kracht ontwikkelt om 75 kg. in 1 seconde tot op een meter hoogte te heffen.

De ondervinding leerde, dat een jonge sterke man die 75 kg. weegt wanneer hij al de kracht over zijn benen met hulp van zijn armen langs de leuning, een trap van 10 meter hoogte, in 10 seconden tijd kan beklimmen, wat gedurende die 10 seconden aan de ontwikkeling van 1 P.K. zou gelijk zijn, doch nadien zou hij een weinig rust moeten nemen. Een wielrenner, die een urenlange inspanning bereikt na lange training, brengt gemiddeld nooit méér voort, dan 1/4 tot 3/4 paardekracht. Is deze beperkte kracht waarover wij beschikken sterk genoeg om ons in de lucht te houden ?

Ik wil hier geen vergelijking maken met de grote vliegtuigen, want men weet nooit of hun cijfers juist zijn, dit om reden van veiligheid of iets dergelijks.

Ik zal mij beter houden aan de proeven, die jullie reeds gedaan hebben met verkleinde modellen. Een kleine micromotor met ontploffingen kan een vliegtuig van 2 kg. dat perfect geconstrueerd is van den bodem heffen. Te Parijs zag ik zelfs bij een wedstrijd van « charge utile » een buitengewoon knap liefhebber een vliegtuig, dat 4 kg. woog doen opgaan, dat uitgerust was met een motor van 1/5 P.K. Dat zou dus 20 kg. voor 1 P.K. worden, of 10 tot 15 kg. voor den wielrenner.

Wij moeten niet alleen ons eigen gewicht berekenen, maar ook dat van het vliegend toestel. Hoeveel zou dit kunnen wegen ? Ik ken **proef-zweefvliegtuigen** van het type « Chanute » die slechts 14 kg. wegen, doch ze hebben noch landings- noch drijfkrachttoestel. Anderzijds bouwde Henri Mignet zijn « Pou du Ciel » zo licht mogelijk, en nochtans beweerde hij dat een apparaat 40 kg. en de motor eveneens 40 kg. wegen moet ! Nemen wij nu het gemiddeld cijfer en dat wijst ons op een minimum van 25 kg., met een piloot van 65 kg. en dit maakt toch nog een gewicht van 90 kg., en dit is voor de armzalige halve P.K. die wij bezitten 9 maal te sterk !

Ik voeg er aan toe, dat deze berekeningen overeenstemmen met de hedendaagse vliegformules. Of wij zeker mogen zijn, dat deze de goede zijn, en de meest economische weet ik niet. Ik denk dat de vogelen een kleinere kracht gebruiken voor hun gewicht, dan deze die ik daar even aanduidde. Het is mogelijk dat, wanneer wij hun vliegsysteem dichter konden benaderen, wij een stap te meer in de richting van het economische zouden doen. Doch wij mogen niet vergeten, dat zij buiten hun persoonlijk, geen supplementair gewicht moeten meevoeren, en dat de natuur hun met ledematen uitrustte die aan de vlucht aangepast zijn, en een zin voor vliegen, die ten zeerste ontwikkeld is.

Liefhebbers van de « spierkracht-vlucht » en van nieuwe formules in het algemeen, ik geef jullie een goeden raad : Wanneer jullie een goed idee hebben; beproef het eerst met verkleinde modellen !

Henri MATHOT, Mariemburg. — Tolnogtoe kunnen wij geen plannen van kleine modelvliegtuigen publiceren, daar wij niet over de voldoende plaats beschikken. Wend je daarom tot een der gespecialiseerde huizen !

Henri STROELENS, Woluwe. — Je vindt er zeker in den handel !

DEVROEDE, Namen. — Zie het antwoord dat ik aan H. Mathot gaf.

Jean FAYMONVILLE, Hoei. — De kleine verzilverde papiersnippers, die tijdens den oorlog door de vliegtuigen rongestrooid werden dienden om de aanwijzingen die door de op den grond geplaatste radiotoestellen gegeven konden worden, te storen. Dit stond ten opzichte van de radar gelijk met de rookgordijnen die de opzoekingen storen.

RENARD, Vorst. — In werkelijkheid heeft dit vliegtuig drie landingswielen.

Henriette CUYPERS, Etterbeek. — Ik raad je aan, je verzoek naar de Sabena te sturen, **Koninklijke straat, Brussel, de enige luchtvervoermaatschappij in België, die je een plaats bezorgen kan. Ik geloof dat er weinig andere vrouwen hun aanvraag doen en meer kans op sukses hebben.**

G. WATTEYNE, Brussel. — Ons kort antwoord van 19 Maart, is absoluut niet in tegenspraak met je zeer interessante uiteenzetting van bovengenoemde datum. Je moet nochtans begrijpen, dat het ons onmogelijk is, op een weinig klare en algemene vraag van een zeer jong lezer in alle wetenschappelijke bijzonderheden door te dringen.

Wij zijn zeer goed op de hoogte van het werk van Neuteleers en meer nog van je persoonlijk werk; wij wensen er je geluk mede en danken je hartelijk om de bijzonderheden die je ons bezorgt. De dag dat wij op de helicopter terugkomen, zullen wij met vreugde beroep doen op je, om onze dokumentatie te vervolledigen.

INDIEN...

ALLE VRIENDEN VAN KUIFJE OP EEN PIC-NIC ZOUDEN SAMENKOMEN DAN ZOU MEN 50.000 Kgr. KRENTENBROOD MOETEN BESTELLEN BIJ DEN BAKKER

KLEINE GESCHIEDENIS VAN DE LUCHTVAART

De Franse ingenieur Clément ADER, die de « Vader van de Luchtvaart » genoemd werd, leefde van 1841 tot 1925. Hij bouwde dit toestel met klappende vleugels en doopte het : « l'Avion ». Slechts eventjes boven den grond verheven, maakte dit vliegtuig een vlucht van 60 meter.

TEDDY BILL

DE GRENSWACHTER

DOOR LE RALLIC

'T IS WELDRA MIDDERNACHT; EN MOOG TIJD OM NAAR DE AFSPRAAK VAN DEN SERGEANT TE GAAN.

KOM DAN, RAMON!

LATEN WE ONS HAASTEN, WANT DE SERGEANT HOUDT NIET VAN WACHTEN!

VERDORIE!... DAAR IS DE BENDE VAN JEEWES!

VOOR DE RESIDENTIE VAN DEN BONDSVERTEGENWOORDIGER, SPRINGT JEEWES UIT 'T ZADEL.

VOORUIT MANNEN! EN KOGEL IEDEREEN NEER, DIE ZICH WIL VERZETTEN!

DE BANDIETEN LOPEN NAAR DE DEUR. JEEWES BEUKT ZE IN.

PLOTS VERSCHIJNT TEDDY BILL.

JULLIE HEBBEN ME VERGETEN, VRIENDEN!

DE AANSLAG WORDT VERHINDERD.

RAMON EN TONY KOMEN OOK AAN, EN GRIJPEN IN.

JEEWES SPRINGT WEER TE PAARD EN SLAAT MET ZIJN MANNEN OP DE VLUCHT.

LAAT ZE MAAR LOPEN... WE ZULLEN ZE WEL WEERVINDEN!..

DE CHEF VAN DE POLITIE WERD GEALARMEERD DOOR DE SCHOTEN...

IK HAD HET VERWACHT, BAAS! MAAR HUN SPELLETJE IS MISLUKT!

GOED ZO! MAAR DAT WORDT EEN ERNSTIG ZAAKJE. WE ZULLEN ER DEN GOEVERNEUR EENS OVER SPREKEN.

(Wordt voortgezet.)

MODERNE ZEEROVERS

WANNEER er over zeerovers gesproken wordt, dan denken we dadelijk aan lang vervlogen tijden. Nochtans hebben onze grootvaders, ongeveer 56 jaar geleden, nog een echte piratenzaak beleefd :

* * *

Den 15n December 1891 verliet de *Nihorahiti*, een schoener, de haven van Tahiti, om een rondreis te ondernemen naar de ontelbare eilanden van den Stillen Oceaan.

Gibson, een Amerikaan, had de boot gehuurd, die onder het bevel stoad van een inlandsen kapitein, om op de Koraaleilanden kopra, parels en paarlemoer op te kopen.

De bemanning van den boot bestond uit inlanders van Tahiti en Hyppoliet Mirey, 'n kleurling, die de functie van kok uitoefende aan boord.

Even vóór het vertrek van de *Nihorahiti* had Gibson nog een zekere Jozef Rorique, een ervaren zeeman, mee laten inschepen, om iemand te hebben met wien hij af en toe wat Engels zou kunnen praten. Rorique raadde Gibson aan, eerst koers te zetten naar het eiland Kaukura, want daar beschikte zijn broer, Alexander, over een groten voorraad paarlemoer. Maar toen ze te Kaukura geland waren, beweerde Alexander Rorique, dat hij zijn koopwaar zo pas verkocht had. Hij verzocht Gibson om hem mee te nemen naar Fakareva, een ander koraaleiland van denzelfden archipel.

Den 25n December stak de *Nihorahiti* weer in zee, met twee nieuwe passagiers : Rorique's broer, en een inlander.

Te Fakareva beweerde Alexander zijn aansluiting voor Tahiti gemist te hebben, en vroeg aan Gibson om met hem verder te mogen meevaren. Gibson stemde daarin toe, omdat hij ondervonden had, dat Alexander, evenaas zijn broer Jozef, een knap zeeman was.

* * *

Op een zekeren schitterenden Januarinacht — 't was tijdens het warme seizoen in die streken — vertoefden Alexander en Jozef Rorique alleen op de brug van de schoener. De eerste stond aan het stuur.

't Was zo stikheet, dat de inlandse kapitein het niet meer kon uithouden in zijn hut, die hij met Gibson en Mirey deelde, en op het dek onder den mooien sterrenhemel wou komen slapen.

Plots kraakten er twee schoten !

Gibson en Mirey sprongen recht en liepen naar de ladder. Toen Gibson de kampanje bereikt had, zakte hij ineen, getroffen door een revolverschot in volle borst. Bibberend van angst had Mirey het drama van op de ladder bijgewoond.

— Blijf beneden of ik schiet je neer ! riep Jozef Rorique tot den kok.

Daarna wierpen de twee moordenaars de lijken hunner slachtoffers in zee. De geterroriseerde inlanders hadden hun kooien niet durven verlaten.

* * *

Rond elf uur deed Alexander Mirey naar boven komen. Met den dood in het hart klauterde de kleurling de ladder op, en wierp zicht voor de voeten der gebroeders Rorique. Hij beloofde nooit een woord over de dubbele moordpartij te zullen reppen, en bood hen zijn onvoorwaardelijke onderwerping aan.

Na een korte aarzeling zagen de gebroeders er van af, den kok neer te kogelen.

's Anderdaags kregen de matrozen een rantsoen tabak en de verzekering, dat zij niet zouden omgebracht worden, maar dat men hen met een kleinen voedselvoorraad op een eilandje zou aan wal zetten. Daarna zond Alexander den kok met een braakdrankje naar den inlandsen passagier, die te Fakareva ingescheept was, en reeds verschillende dagen doodziek in zijn hangmat lag. In minder dan één uur tijd, hielp dit drankje den ongelukkigen passagier aan het einde van zijn leven.

Met de gebruikelijke plechtigheden werd zijn lijk aan den oceaan toevertrouwd.

Enkele dagen later kreeg Mirey de opdracht om aan twee leden der bemanning een glas rhum aan te bieden. De sukkelaars stierven in wrede stuiptrekkingen.

De overlevende leden der bemanning maakten een kalme, eindeloze week door. Op ieder ogenblik, verwachtten ze zich aan het einde. Op zekeren dag deed Alexander hen in het takelwerk klimmen om de zeilen aan te spannen, en toen hij zijn revolver op die rampzalige matrozen richtte, sprongen zij van schrik in zee en verdronken jammerlijk.

* * *

Eindelijk hadden de twee spitsbroeders na die hele reeks wandaden de onbetwiste heerschappij over het schip veroverd. Nu konden ze naar willekeur over den eindelozen oceaan zwalpen.

Met een duivelse vaardigheid maakten de gebroeders Rorique zich valse boordpapieren. Zij herdoopten hun schip *Poi of Rerotonpo*. en richtten het roer naar Peru. In een Peruviaanse haven wierven zij drie nieuwe matrozen aan, die met een ongelooflijke brutaliteit behandeld werden. Daarna deden zij Apanama, Eboe, Kusoie, Pingelak en Mokil aan, zonder de minste argwaan te verwekken. Maar te Panape verloren de gebroeders Rorique tijdens een braspartij in een havenkroeg hun zelfbeheersing en kreeg de doodgetergde Mirey eindelijk de kans om aan den versmachtenden greep der woestelingen te ontsnappen : hij ging ze bij de politie aanklagen, en dat werd het begin van het einde van hun avontuur.

* * *

Den 5n December 1893 verscheen de Rorique's vóór de maritieme rechtbank van Brest. Ze waren niet in tegenspraak te brengen. Alles wat hen ten laste gelegd werd, loochende zij radikaal. Ze wisten zich zelfs op een handige manier te verdedigen. Maar hun spitsvondige verklaringen werden op vele punten tegengesproken door het eerste onderzoek en de bekentenissen van den kok.

De hele wereld volgde het proces met spanning, vooral omdat men er niet in geslaagd was de eenzelvigheid der beklaagden vast te stellen, en men geen enkel spoor meer terugvond van vóór hun opduiken op de Oceaaneilanden.

Eerst nadat zij ter dood veroordeeld waren, kwam men te weten dat Jozef en Alexander Rorique tot een deftige Oostendse familie behoorden.

De twee zeerovers waren vroeger eerbare zeelieden, en zelfs eigenaars geweest van twee mooie schepen. Met die boten hadden ze verschillende heldhaftige reddingen op hun actief. Het eerste schip was echter vergaan en het tweede was door een brand vernield.

Langs alle zijden werd er aangedrongen op de herziening van hun proces. Tegen alle waarschijnlijkheid in, werden de verklaringen van Mirey in twijfel getrokken. Het geding werd herzien en de straf der gebroeders Rorique op 20 jaar dwangarbeid teruggebracht.

Vijf jaar later stierf Alexander in de gevangenis van Cayenne. Het jaar daarop werd er gratie verleend aan den overlevenden Rorique. Hij werd in België, waar men rotsvast van zijn onschuld overtuigd was, hartelijk onthaald. Hij trouwde en begon een handelszaak. Later trok hij naar Trinidad en werd er zelfs havenkapitein !

Om zekere, tot nogtoe onopgehelderde redenen, werd hij in 1926 in Columbia aangehouden. Naar men zegt stierf hij daar in de gevangenis.

HET GEHEIM VAN DEN ZWAARDVIS

(Tekst en tekeningen van Edgar P. JACOBS)

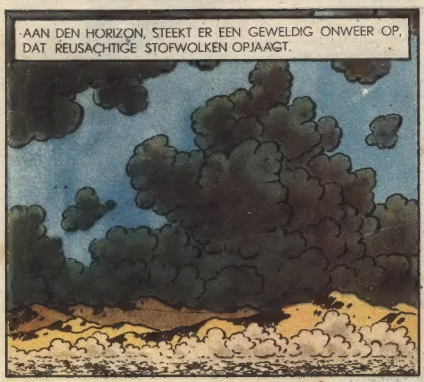

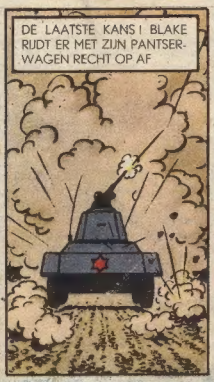

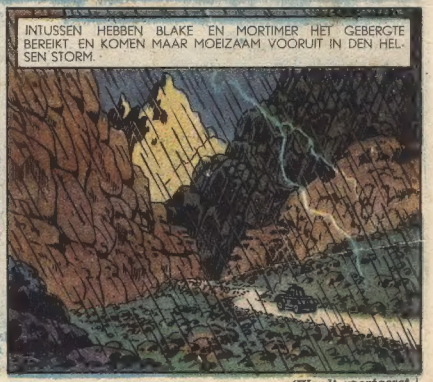

(Wordt voortgezet.)